mis teisteſt nähwad, ſedda nad järrele tewad, isseärranes wannemateſt, olgo hea ehk pahha. Sepärraſt püüdſime, ni paljo kui Jummal aitas, nende ees tehha, et meiteſt head piddid kuulma ja näggema. Mo önnis Tio — oh mo 75-aastaſed ſilmad nutwad praego alles temma järrel! — olli üks emma, kes omma lastele emma pimaga otſego öiget meelt ja märko möistis ſisſe anda. Pärraſt ep olnud meil muud tarwis üttelda, kui: „Juhhanit Liſut, teie teate jo, kuida öed wennad peawad ollema.“ Paljo ſönno polnud meil mitte tarwis. — Waatke, armad ſõbrad, ſuremat kunſti polle ma enne möiſtnud, egga möista praegogi. Agga ſe pea aſſi on ning jääb — ſiin wõttis wannake mütſi peoſſe — Jummala arm ja önnistus; ilma ſelleta ei wõi meie ühtegit tehha. Peab middagi korda minnema, ſiis peab temma awwitama ja ſepärraſt keik au ja kitus ka temmale jäma.“ —

Jutto jätkud.

Mis ka warguſeks petakſe.

Ühhes maias nutſid wannemad ja lapſed, nago olleks praego ſuur önnetus juhtunud. „Mis teil wigga on, et ni kibbedaste nuttate?“ küſſis naber, kes tuppa astus. „Miks ma ei pea nutma,“ wastas iſſa ja pühkis ſilmi. „Minno wanna rikkas onno kes 65 aastat auſas poismehhe pölwes on ellanud, ja kelle warra meie piddime pärrima, tahhab nüüd weel naeſt wõtta ja nenda omma rahha meie käeſt ärrawarrastada. Kas niſuggune öelus ei pea wet ſilma aiama?“

Kokkohoidlik mees.

Kübbarſep W. ei teninud mitte paljo rahha, agga tal läks mõnnikord paljo wälja, ſeſt ta armastas kupkit mängida, mis paljo rahha ärranelab. Kui ta ühhel öhtal jubba